Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JÁN MAZÁK
prednesené 26. januára 2012 [1]

Vec C-527/10

ERSTE Bank Hungary Nyrt
proti
Magyar Állam, BCL Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt.

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Legfelsőbb Bíróság (Maďarsko)]

„Súdna spolupráca v občianskych veciach — Konkurzné konania — Časová pôsobnosť nariadenia (ES) č. 1346/2000 — Medzinárodná právomoc — Žaloby, ktoré vyplývajú priamo z konkurzného konania a sú s ním úzko späté — Rozhodné právo — Vecné práva tretích osôb — Neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania“

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania predložený Legfelsőbb Bíróság (Maďarsko) sa týka výkladu nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (ďalej len „nariadenie“) [2]. V podstate ide o určenie, či sa článok 5 ods. 1 uvedeného nariadenia týkajúci sa vecných práv tretích osôb na majetok vo vlastníctve dlžníka, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu než štátu, v ktorom sa začalo konkurzné konanie, uplatňuje aj v prípade, že predmetný majetok dlžníka sa nachádza na území štátu, ktorý sa stal členským štátom Európskej únie až po začatí konkurzného konania.

Právny rámec

Akt o podmienkach pristúpenia

2. Článok 2 Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia [3] (ďalej len „akt o podmienkach pristúpenia“) stanovuje:

„Odo dňa pristúpenia budú ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením záväzné pre nové členské štáty a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte.“

1 — Jazyk prednesu: francúzština.
2 — Ú. v. ES L 160, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191.
3 — Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 33.

Nariadenie

3. Na účely určenia súdu, ktorý má právomoc na začatie konkurzného konania, článok 3 ods. 1 a 2 nariadenia stanovuje:

„1. Právomoc na začatie konkurzných konaní majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka. Pri obchodných spoločnostiach a u právnických osôb sa v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku za centrum hlavných záujmov považuje miesto, kde majú svoje registrované sídlo.

2. Ak sa centrum hlavných záujmov dlžníka nachádza na území niektorého členského štátu, súdy iného členského štátu majú právomoc začať konkurzné konanie proti tomuto dlžníkovi len vtedy, ak má na území tohto iného členského štátu nejaký podnik [nejakú prevádzkareň – *neoficiálny preklad*]. Účinky takéhoto konania sú obmedzené na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto členského štátu."

4. Čo sa týka určenia rozhodného práva v prípade konkurzného konania, článok 4 ods. 1 nariadenia stanovuje:

„Ak v tomto nariadení nie je stanovené inak, konkurzné konania a ich účinky sa riadia právom členského štátu, na území ktorého sa toto konanie začne; tento štát sa ďalej označuje ako ‚štát, v ktorom sa konanie začne'."

5. Pokiaľ ide o vecné práva tretích osôb, článok 5 ods. 1 nariadenia stanovuje:

„Začatie konkurzného konania nemá vplyv na vecné práva veriteľov a tretích strán, ktoré sa vzťahujú na hmotný alebo nehmotný, hnuteľný alebo nehnuteľný majetok – konkrétne majetok aj súbory neurčitého majetku ako celku, ktorý sa priebežne mení – vo vlastníctve dlžníka, ktorý sa v čase začatia konania nachádza na území iného členského štátu."

6. Článok 16 ods. 1 nariadenia, ktorý sa nachádza v kapitole II s názvom „Uznávanie konkurzných konaní", stanovuje:

„Každé súdne rozhodnutie o začatí konkurzného konania vynesené súdom členského štátu, ktorý má právomoc podľa článku 3, sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne.

…"

7. Článok 43 nariadenia obsahuje ustanovenia týkajúce sa jeho časovej pôsobnosti a znie takto:

„Ustanovenia tohto nariadenia platia len pre konkurzné konania začaté potom, ako nadobudne účinnosť. Úkony dlžníka uskutočnené pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia sa budú naďalej riadiť právom, ktorým sa riadili v čase ich uskutočnenia."

8. Nariadenie podľa svojho článku 47 nadobudlo účinnosť 31. mája 2002.

Skutkové okolnosti sporu, konanie a prejudiciálna otázka

9. Dňa 8. mája 1998 Postabank és Takarékpénztár Rt. (ďalej len „Postabank") otvorila v prospech spoločnosti BCL Trading GmbH so sídlom vo Viedni (ďalej len „BCL Trading") dva neodvolateľné dokumentárne akreditívy oprávňujúce na neskoršie zaplatenie súm 6 000 000 USD a 6 120 000 USD.

10. BCL Trading postúpila svoju peňažnú pohľadávku, ktorá vyplývala z dokumentárneho akreditívu, rôznym bankám. Postabank odmietla zaplatiť sumy, ktoré boli požadované na základe dokumentárnych akreditívov, na základe toho, že predložené skladiskové listy neboli pravé.

11. Dňa 9. júla 2003 poskytla BCL Trading ako zábezpeku akcie Postabank, ktorých bola majiteľkou, pre prípad, že by Postabank musela zaplatiť na základe dokumentárnych akreditívov sumu do výšky 12 120 000 USD. Uvedené akcie predstavovali peňažnú zábezpeku.

12. Následne právna nástupkyňa Postabank, a to ERSTE Bank Hungary Nyrt. (ďalej len „ERSTE Bank"), uzatvorila s bankami, na ktoré bola postúpená pohľadávka, transakciu, podľa ktorej zaplatí týmto bankám sumu 7 850 000 USD.

13. Dňa 5. decembra 2003 sa v Rakúsku začalo konkurzné konanie na majetok BCL Trading, ktoré bolo uverejnené 4. februára 2004.

14. Pokiaľ ide o akcie Postabank držané BCL Trading, ktoré boli nahradené akciami ERSTE Bank ako právnej nástupkyne Postabank a poskytnuté ako zábezpeka, Legfelsőbb Bíróság prostredníctvom čiastkového rozsudku zo 6. decembra 2005 uložil maďarskému štátu, aby ich odkúpil za cenu 1 516 450 200 HUF, keďže maďarský štát vykonával rozhodujúci vplyv na Postabank, z čoho mu podľa maďarského práva vznikla povinnosť odkúpiť akcie Postabank ponúknuté na predaj minoritnými akcionármi. Maďarský štát splnil svoju povinnosť tým, že kúpil predmetné akcie, a zložil sumu určenú Legfelsőbb Bíróság do súdnej úschovy.

15. Dňa 27. januára 2006 podala ERSTE Bank žalobu na Fővárosi Bíróság (súd v Budapešti) proti maďarskému štátu, prvému žalovanému, BCL Trading, druhému žalovanému, a ERSTE Befektetési Zrt., tretiemu žalovanému, aby sa rozhodlo o určení, že má nárok vyplývajúci z peňažnej zábezpeky na sumu, ktorá bola zložená do súdnej úschovy.

16. Fővárosi Bíróság vydal uznesenie o zastavení konania po tom, čo uviedol, že proti BCL Trading bolo v Rakúsku začaté konkurzné konanie a že rakúsky zákon o konkurze vylučuje možnosť začať proti hospodárskemu subjektu v likvidácii konanie týkajúce sa konkurznej podstaty, čo znamená, že je úplne nemožné podať akúkoľvek žalobu.

17. V druhostupňovom konaní, ktoré začalo na základe odvolania podaného ERSTE Bank, Ítélőtábla (oblastný odvolací súd) potvrdil uznesenie vydané súdom v prvostupňovom konaní, pričom uviedol, že podľa článku 4 ods. 1 nariadenia sa má v predmetnej veci uplatniť rakúske právo, ktoré v skutočnosti vylučuje akúkoľvek možnosť začatia súdneho konania v takejto veci.

18. ERSTE Bank podala kasačný opravný prostriedok na Legfelsőbb Bíróság. Tento súd dospel k záveru, že na rozhodnutie tohto sporu je potrebný výklad článku 5 ods. 1 nariadenia. Preto rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Uplatňuje sa článok 5 ods. 1 nariadenia… na občianske súdne konanie týkajúce sa existencie vecného práva [v danom prípade peňažnej zábezpeky], ak štát, v ktorom sa nachádzali cenné papiere, ktoré boli predmetom zábezpeky, a neskôr suma v hotovosti, ktorá ich nahradila, nebol členským štátom Európskej únie v čase začatia konkurzného konania v inom členskom štáte, ale bol členským štátom v čase podania žaloby?"

19. Na doplnenie treba dodať, že ERSTE Bank okrem toho, že podala žalobu, aby sa rozhodlo o určení, že má nárok vyplývajúci z peňažnej zábezpeky, podala žalobu na začatie druhého konkurzného konania na majetok BCL Trading nachádzajúci sa v Maďarsku. Legfelsőbb Bíróság rozhodol, že nariadenie sa v predmetnej veci uplatňuje, ale návrh zamietol z dôvodu, že ERSTE Bank nepreukázala, že BCL Trading mal v Maďarsku prevádzkareň.

Posúdenie

20. Skutočnosti poskytnuté v rozhodnutí vnútroštátneho súdu umožňujú odvodiť, že maďarské súdy, ktoré rozhodovali na prvom a druhom stupni, zamietli žalobu ERSTE Bank na základe rakúskeho práva, ktoré uplatnili podľa článku 4 nariadenia, ktorý stanovuje všeobecné pravidlo uplatnenia práva členského štátu, na ktorého území sa konkurzné konanie začne (*lex concursus*), na konkurzné konanie a jeho účinky.

21. Vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o kasačnom opravnom prostriedku, zvažuje prípadné uplatnenie článku 5 ods. 1 nariadenia, ktorý v zmysle odôvodnení č. 24 a 25 uvedeného nariadenia predstavuje výnimku z uvedeného všeobecného pravidla. Ide o výnimku v prospech vecných práv k majetku vo vlastníctve dlžníka, ktorý sa v čase začatia konania nachádza na území iného členského štátu než štátu, v ktorom sa začalo konkurzné konanie.

22. V tejto súvislosti vnútroštátny súd vyjadruje pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či skutočnosť, že majetok dlžníka (v tomto prípade akcie ERSTE Bank držané BCL Trading a suma v hotovosti, ktorá ich nahradila), na ktorý majú právo tretie osoby (teda peňažná zábezpeka vytvorená v prospech ERSTE Bank), sa nachádza na území iného členského štátu (v tomto prípade v Maďarskej republike) než štátu, v ktorom bolo začaté konkurzné konanie (v tomto prípade v Rakúskej republike), hoci štát, v ktorom sa nachádza predmetný majetok, sa stal členským štátom Únie až po začatí konkurzného konania, nebráni uplatneniu článku 5 ods. 1 nariadenia.

23. Táto skutočnosť však spochybňuje nielen uplatniteľnosť uvedeného ustanovenia nariadenia, ale aj uplatniteľnosť *ratione temporis* samotného nariadenia na túto vec. Preto ešte pred pristúpením k otázke uplatniteľnosti článku 5 ods. 1 nariadenia treba vyjasniť časové účinky uvedeného nariadenia v členských štátoch, ktoré sa stali členmi Únie po nadobudnutí jeho účinnosti.

24. Časová pôsobnosť nariadenia je upravená v jeho článku 43, podľa ktorého sa ustanovenia tohto nariadenia uplatnia len na konkurzné konania začaté po tom, ako nadobudlo účinnosť. Dátum nadobudnutia účinnosti možno určiť jednoducho, lebo je výslovne stanovený v samotnom nariadení. Jeho článok 47 stanovuje, že ide o 31. máj 2002.

25. V predmetnej veci začalo konkurzné konanie proti BCL Trading v Rakúsku 5. decembra 2003 a bolo uverejnené 4. februára 2004. Je teda nepochybné, že toto konanie začalo po 31. máji 2002 a z tohto dôvodu sa naň v plnom rozsahu nariadenie uplatňuje.

26. Z informácií uvedených v rozhodnutí vnútroštátneho súdu to síce výslovne nevyplýva, ale keďže BCL Trading mala svoje sídlo vo Viedni, na základe článku 3 ods. 1 nariadenia je možné predpokladať, že konkurzné konanie začaté v Rakúsku predstavuje hlavné konanie, ktoré má v zmysle odôvodnenia č. 12 nariadenia univerzálny rozsah, pričom jeho cieľom je obsiahnuť všetok majetok dlžníka. V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že pojem „všetok majetok dlžníka“ sa nevyhnutne obmedzuje len na majetok dlžníka nachádzajúci sa vo všetkých členských štátoch, v ktorých sa uplatňuje nariadenie. [4]

27. To znamená, že majetok BCL Trading, ktorý sa nachádzal v Maďarsku v čase, keď tento štát ešte nebol členom Únie, nebol dotknutý začatím konkurzného konania v Rakúsku na základe nariadenia.

4 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. mája 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 28; z 21. januára 2010, MG Probud Gdynia, C-444/07, Zb. s. I-417, bod 22, a zo 17. novembra 2011, Zaza Retail, C-112/10, Zb. s. I-11525, bod 17.

28. Zmenila sa však táto situácia po pristúpení Maďarskej republiky k Únii, teda po 1. máji 2004? Domnievam sa, že odpoveď na takúto otázku je kladná s ohľadom na ustanovenie článku 16 ods. 1 v spojení s článkom 17 ods. 1 nariadenia, ktoré sa v Maďarsku uplatňujú podľa článku 2 aktu o podmienkach pristúpenia. Práve z uvedených ustanovení nariadenia vyplýva postupné zahrnutie majetku dlžníka, ktorý sa nachádza na území pristupujúceho členského štátu, do majetku, na ktorý sa vzťahuje hlavné konkurzné konanie.

29. Článok 16 ods. 1 nariadenia ukladá všetkým členským štátom uznať každé súdne rozhodnutie o začatí konkurzného konania od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne, za podmienky, že bolo vynesené súdom členského štátu, ktorý má právomoc podľa článku 3 nariadenia. Je zrejmé, že pokiaľ ide o štáty, ktoré pristúpili k Únii po nadobudnutí účinnosti tohto nariadenia, môže táto povinnosť na základe uplatnenia článku 2 aktu o podmienkach pristúpenia vzniknúť až po pristúpení dotknutého členského štátu k Únii.

30. Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa právomoci súdu, ktorý vydal rozhodnutie o začatí konania, podľa článku 3 nariadenia, je potrebné uviesť, že v tejto súvislosti nie je dôležité, či štát, v ktorom sa má rozhodnutie o začatí konkurzného konania uznať, bol, či nebol členským štátom už v momente, keď bolo rozhodnutie o začatí vydané.

31. Z článku 16 ods. 1 nariadenia v spojení s článkom 2 aktu o podmienkach pristúpenia vyplýva, že členský štát, ktorý pristúpil k Únii po nadobudnutí účinnosti nariadenia, bol povinný od pristúpenia k Únii uznať každé rozhodnutie o začatí konkurzného konania, ak bolo vynesené súdom, ktorý má na to právomoc podľa článku 3 nariadenia. Z tohto dôvodu od dátumu pristúpenia štátu k Únii rozhodnutie o začatí konkurzného konania prijaté súdom členského štátu, ktorý má na to právomoc podľa článku 3 nariadenia, vyvoláva v súlade s článkom 17 ods. 1 nariadenia v novom dotknutom členskom štáte účinky, ktoré mu priznáva právo štátu, v ktorom sa konanie začne.

32. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že podľa odôvodnenia č. 22 nariadenia ide o automatické uznávanie rozhodnutí týkajúcich sa začatia konkurzného konania. Ako už Súdny dvor uviedol, práve zásada vzájomnej dôvery umožnila členským štátom vzdať sa svojich vnútroštátnych pravidiel o uznávaní a výkone v prospech zjednodušeného mechanizmu uznávania a výkonu rozhodnutí vydaných v rámci konkurzných konaní. [5]

33. Aby som sa vrátil k nášmu prípadu, je potrebné zopakovať, že žaloba ERSTE Bank, aby sa rozhodlo o určení, že má nárok vyplývajúci z peňažnej zábezpeky na sumu, ktorá bola zložená do súdnej úschovy, bola podaná na maďarský súd 27. januára 2006, teda po pristúpení Maďarskej republiky k Únii. Z uvedeného vyplýva, že k tomuto dátumu nebolo možné ignorovať existenciu konkurzného konania začatého proti BCL Trading v Rakúsku na základe automatického uznania rozhodnutia o začatí konkurzného konania vyplývajúceho z článku 16 ods. 1 nariadenia, ktorý sa začal v Maďarsku uplatňovať od jeho pristúpenia k Únii. Preto v súlade s článkom 17 ods. 1 nariadenia rozhodnutie o začatí konkurzného konania prijaté rakúskym súdom vyvolalo v Maďarsku účinky, ktoré mu priznáva rakúske právo.

34. Keďže žaloba podaná ERSTE Bank sa týkala majetku právnickej osoby, proti ktorej už bolo začaté konkurzné konanie v inom členskom štáte, a rozhodnutie rakúskeho súdu o začatí konkurzného konania malo byť uznané v Maďarsku, maďarské súdy mali uplatniť procesné pravidlá nachádzajúce sa v nariadení. To znamená, že súd, na ktorý bola podaná žaloba ERSTE Bank, mal v prvom rade overiť svoju medzinárodnú právomoc a v druhom rade určiť rozhodné právo na základe nariadenia.

5 — Rozsudok MG Probud Gdynia (už citovaný v poznámke pod čiarou 4, bod 28 a citovaná judikatúra).

35. Čo sa týka overenia medzinárodnej právomoci súdu, vnútroštátny súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že potrebuje výklad článku 5 ods. 1 nariadenia, aby mohol určiť, či majú maďarské súdy právomoc rozhodovať o žalobe ERSTE Bank.

36. Článok 5 ods. 1 nariadenia sa však netýka právomoci súdu. Uvedené ustanovenie nerieši konflikt súdov, ktorý môže vyplývať z konkurzného konania. Pravidlo, ktoré je v ňom stanovené, je pravidlom riešiacim konflikt zákonov a to vo forme výnimky zo všeobecného pravidla uplatnenia práva členského štátu, v ktorom sa začalo konkurzné konanie, stanoveného v článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia.

37. Je teda zrejmé, že článok 5 ods. 1 nariadenia nemá na účely overenia medzinárodnej právomoci maďarských súdov, ktoré majú rozhodovať o žalobe ERSTE Bank, nijaký význam.

38. V tejto súvislosti však treba spresniť, že vnútroštátny súd nepoložil prejudiciálnu otázku na účely posúdenia medzinárodnej právomoci maďarských súdov. Skôr sa zdá, že vychádza z predpokladu, že musí určiť rozhodné právo, aby mohol overiť svoju vlastnú právomoc na účely preskúmania žaloby podanej ERSTE Bank.

39. Ako som však už uviedol, súd, na ktorý bola podaná takáto žaloba, musí v prvom rade overiť svoju medzinárodnú právomoc. Na tento účel musí uvedený súd vychádzať z článku 3 ods. 1 nariadenia, hoci toto ustanovenie uvádza výslovne len právomoc na začatie konkurzného konania.

40. V tejto súvislosti treba odkázať na rozsudok Seagon, v ktorom Súdny dvor rozhodol, že článok 3 ods. 1 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že členskému štátu, na ktorého území bolo začaté konkurzné konanie, priznáva taktiež medzinárodnú právomoc rozhodovať o žalobách, ktoré vyplývajú priamo z tohto konania a ktoré sú s ním úzko späté. [6]

41. Domnievam sa, že žaloba podaná ERSTE Bank má práve takúto povahu, lebo sa týka časti majetku BCL Trading, na ktorý má vplyv rozhodnutie o začatí konkurzného konania. Preto táto žaloba vyplýva priamo z konkurzného konania začatého proti BCL Trading a je s ním úzko spätá.

42. Vzhľadom na takúto povahu predmetnej žaloby treba medzinárodnú právomoc posúdiť na základe článku 3 ods. 1 nariadenia, ktorý odkazuje na rakúske súdy, za predpokladu, že centrum hlavných záujmov BCL Trading sa nachádza na rakúskom území. To samozrejme neznamená, že musí nevyhnutne ísť o súd, ktorý začal konkurzné konanie. [7]

43. Možno zhrnúť, že ak sa po prvé pripustí, že rozhodnutie o začatí konkurzného konania prijaté rakúskym súdom ku dňu pristúpenia Maďarskej republiky k Únii malo byť automaticky uznané v Maďarsku od tohto dátumu pristúpenia a že po druhé žaloba podaná ERSTE Bank vyplývala priamo z tohto konkurzného konania a bola s ním úzko spätá, nemajú maďarské súdy medzinárodnú právomoc na rozhodovanie o uvedenej žalobe. Z toho vyplýva, že na účely rozhodnutia o žalobe nemá vnútroštátny súd nijaký úžitok z odpovede Súdneho dvora na prejudiciálnu otázku, lebo tento vnútroštátny súd nemá žiadnu medzinárodnú právomoc v tejto veci a prejudiciálna otázka je preto hypotetická.

6 — Rozsudok z 12. februára 2009, C-339/07, Zb. s. I-767, bod 21. Súdny dvor nedávno opäť použil tento výklad v rozsudku z 15. decembra 2011, Rastelli Davide e C. (C-191/10, Zb. s. I-13209, bod 20).

7 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Seagon, už citovaný v poznámke pod čiarou 6, bod 27.

44. Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ prislúcha vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý sám priamo pozná skutkové okolnosti sporu a musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Ak sa teda otázky položené vnútroštátnymi súdmi týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť. [8]

45. Súdny dvor však takisto uviedol, že za výnimočných okolností mu prináleží preskúmať podmienky, v rámci ktorých sa na neho obrátil vnútroštátny súd s cieľom preveriť svoju vlastnú právomoc. Odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke, ktorú položil vnútroštátny súd, možno len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiaden vzťah k realite alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo tiež vtedy, ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové alebo právne podklady nevyhnutné na zodpovedanie otázok, ktoré sú mu položené. [9]

46. Vzhľadom na judikatúru pripomenutú vyššie, ako aj na hypotetickú povahu prejudiciálnej otázky sa domnievam, že Súdny dvor nemá právomoc rozhodnúť o prejudiciálnej otázke.

47. Ak však Súdny dvor dospeje k záveru, že má právomoc rozhodnúť o prejudiciálnej otázke, domnievam sa, že na položenú otázku treba odpovedať záporne, lebo jedna z podmienok uplatnenia článku 5 ods. 1 nariadenia, a to podmienka týkajúca sa umiestnenia majetku dlžníka na území iného členského štátu v čase začatia konkurzného konania, nie je splnená. Uvedenú podmienku totiž nemožno považovať za splnenú, ak sa príslušný majetok nachádzal v danom čase na území štátu, ktorý sa stal členom Únie až neskôr.

Návrh

48. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody navrhujem, aby Súdny dvor konštatoval, že nemá právomoc rozhodnúť o prejudiciálnej otázke, ktorú mu položil Legfelsőbb Bíróság.

8 — Uznesenie z 15. apríla 2011, Debiasi, C-613/10, bod 20 a citovaná judikatúra.

9 — Rozsudok zo 7. júla 2011, Agafiței a i., C-310/10, Zb. s. I-5989, bod 27 a citovaná judikatúra.